LW. 34616/902. We Lwowie, dnia 12. czerwca 1902.

Aleg. 26

Sprawozdanie

dodatkowe Wydziału krajowego o budżecie krajowym na rok 1902.

Wysoki Sejmie!

W grudniu r. 1901 przedłożył Wydział krajowy Wysokiemu Sejmowi sprawozdanie o budżecie krajowym na rok 1902 z wnioskiem o uchwalenie dodatków ajowych do podatków bezpośrednich: dla podatku gruntowego 60 gr. od korony, -domowego 62 gr., dla podatku 5%-wego od domów wolnych 71 gr. i dla za-bkowego 71 gr. Sprawozdanie to z powodu opóźnionego zwołania Sejmu na dalą sesyę, dotąd nie jest załatwione — a na podstawie uchwalonego przez Wysoki ejm prowizoryum budżetowego, które następnie za zezwoleniem Najjaśniejszego 'ana zostało przedłużone, pobiera się dodatki do podatków w wymiarze z r. 1901 j. 60% od podatków realnych a 66% od podatków osobistych.

W tym czasie jednak zaszły okoliczności, które Wydziałowi krajowemu chwili układania preliminarza na rok 1902 nie mogły być wiadome, a przynajmiej nie były jeszcze rachunkowo stwierdzone — a które wywierają taki wpływ a budżet roku 1902, że Wydział krajowy widzi się zniewolonym przedłożyć Wykiemu Sejmowi niniejsze dodatkowe sprawozdanie o budżecie.

Okoliczności te są:

1. Znacznie wyższy dochód z dodatków do podatków bezpośrednich, które zyniosły za rok 1901 . . . . 15,485.616 K.
zamiast preliminowanych . . . . 13,713.261 K.
czyli więcej o . . . . 1,772.355 K.

Powodem tego wyższego dochodu jest prawdopodobnie silniejsze w latach rzednich ściąganie zaległości, tak, że nie można przypuszczać, ażeby i w latach ępnych dochód z dodatków utrzymał się na tej samej wysokości.

2. Znacznie wyższy dochód z krajowych opłat konsumcyjnych, a zwłaszcza podwyższonego na rzecz krajów podatku od wódki. Już po wypłaceniu przez rb państwa udziału kraju naszego w tym podwyższonym podatku za rok 1901, płynęła w ciągu r. b. dodatkowo kwota 583.051 Koron. Zaznaczamy i tutaj, że ma widoków, ażeby i w przyszłości dochód ten utrzymał się na tej nieprzewiwanej wprzódy wysokości, zwyżka ta bowiem pochodzi z przeprowadzonego weześniu 1901 opodatkowania zapasów.

Te dwie tak znaczne zwyżki dochodów po nad preliminarz, wynoszące znie 2,355.406 Koron, wywarły oczywiście wpływ bardzo korzystny na zamięcie rachunków funduszu krajowego za rok 1901. Zamknięcie to już w swych wynikach zestawione — a chociaż nie jest to jeszcze zestawienie atecznie stwierdzone, jednakowoż gdyby się jeszcze przypadkowo okazała jaka nica, będzie ona tak minimalna, że na wynik ogólny nie wywrze wpływu.

Wysoki Sejm preliminował na rok 1901 wydatki w kwocie 21,345.624 K.
dochody wraz z dodatkami do podatków . . . . . . 19,347.553 K.
pozostał zatem niedobór . 1,985.671 K.,

z uchwały Wysokiego Sejmu miał być pokryty pożyczką, spłacalną w trzech wnych rocznych ratach, w latach 1902, 1903, i 1904.

Wynik zaś rzeczywisty przedstawia się, jak następuje:

Dochody	21,920.027 K.
Wydatki	21,741.546 K
nadwyżka	178.481 K

Według przyjętych przez Wysoki Sejm norm budżetowych, będzie Wydział krajowy przy sprawozdaniu o zamknięciu rachunków za rok 1901 wnosił w przeniesienie tej nadwyżki do dochodów roku 1903 — na razie stwierdza fakt, że zamknięcie to zamiast przewidzianego niedoboru dało nadwyżkę — skutkiem czego odpadła potrzeba zaciągania pożyczki, przez Wysoki Sejm uchwalonej.

W dalszem następstwie odpada potrzeba wstawienia do budżetu na rok 1902 preliminowanej przez Wydział krajowy w rubryce XIV. pozycya 242 kwoty 721.461 K. na oprocentowanie i częściową spłatę pożyczki, jaka w roku 1901 miała być zaciągnięta — a preliminarz przedstawiałby się w ogólnych cyfrach, jak następuje:

Wydatki preliminowano na	23,265.158 K.
Od tego pozycya 242 — j. w.	721.461 K.
pozostaje	22,543.697 K.
Dochody własne	8,845.642 K.
pozostaje do pokrycia dodatkami do podatków	13,698.055 K.
zamiast preliminowanych .	14,419.516 K.

Doszedłszy do tego wyniku, Wydział krajowy oczywiście nie może obecnie doradzać Wysokiemu Sejmowi uchwalenia bez zmiany wniosków budżetowych, opracowanych i wniesionych wtedy, gdy jeszcze musiano się liczyć z wydatkiem 721.461 K., który obecnie odpada. Wziął zatem pod dojrzałą rozwagę pytanie, w jakim kierunku wnioski te zmienić należy.

Były do wyboru trzy drogi:

Możnaby całą uzyskaną oszczędność obrócić na zniżenie dodatków do podatków. Wobec wydatności grosza dodatku, przyjętej na 230.000 K. możnaby obniżyć dodatki o całe 3 groszy od korony t. j. pobierać od podatku zarobkowego 68% zamiast projektowanych pierwotnie 71 — skutkiem czego przy opuście 15% w państwowym podatku gruntowym a 12½% w domowym, wypadłoby na gruntowy 58% a na domowy 59½% dodatku krajowego. Obniżenie dochodu wyniosłoby około 690.000K. tak, że z powyższej nadwyżki pozostałoby do rozporządzenia jeszcze 31.461 K.

Tego jednak Wydział krajowy Wysokiemu Sejmowi nie doradza. Gdy bowiem na rok 1903 a jeszcze bardziej na 1904 przewidywany jest znaczny wzrost wydatków, przeto po obecnej zniżce dodatków o 3 gr. musiałoby zaraz znowu nastąpić podwyższenie, w interesie opodatkowanych zaś leży, ażeby ile możności dojść do pewnego ustalenia stopy dodatków i unikać częstych zmian.

Druga droga byłaby — zużyć całą kwotę 721.461 K. na podwyższenie preliminowanych na rok 1902 wydatków i zatrzymać wniesioną w pierwotnym preliminarzu stopę dodatków o 2 gr. wyższą od tej, jaką w roku 1901 pobierano.

W całym szeregu rubryk i pozycyj budżetu znalazłby Wydział krajowy bardzo łatwo pożądane nawet podwyższenia wydatków, któreby wyczerpały całkowicie ową zaoszczędzoną kwotę. Tego jednak Wydział krajowy nie doradza — z dwóch powodów: taki nagły skok w wydatkach, w jednym roku, nie dla jakiejś programowej, przez Wysoki Sejm już rozważonej i ku jednemu celowi skierowanej akcyi, ale w różnych rubrykach i pozycyach budżetu wykonanej z tego powodu, że się przypadkowo okazała większa oszczędność, byłby zboczeniem z tej drogi przezornej gospodarki, jaką reprezentacya kraju kroczyć musi, jeżeli nie ma skarbowej gospodarki kraju na zbyteczne wystawiać hazardy. Powtóre zaś, jeżeli nie doradzamy zniżenia dodatków do podatków z tą świadomością, iż na następny rok znowu musiałoby się je podnieść, to i z drugiej strony nie można doradzać ich podwyższania, jeżeli nie zachodzi nieunikniona tego konieczność. W r. 1901 pobierano dodatki na zasadzie 66 gr. od korony — w grudniu 1901 wydawało się koniecznem pobieranie dodatku po 71%, co wskutek opustów uczyniłoby dla podatku gruntowego 60% a dla domowego 62%. Wniosek ten był oparty na przypuszczeniu, że potrzebny będzie wydatek 721.461 K. na spłatę uchwalonej na r. 1901 pożyczki; obecnie, gdy to przypuszczenie odpadło, odpada także i potrzeba podwyższenia dodatków.

Wydział krajowy przeto pozostaje tylko w konsekwencyi swoich dawnych wniosków, gdy proponuje drogę pośrednią, pozostania przy stopie dodat-

ków, jakie były pobierane w r. 1901 i jakie w bieżącym roku na podstawie prowizoryum budżetu są dotąd pobierane — a użycia zwyżki, jaka się stąd okaże, na takie, w preliminarzu grudniowym nieprzewidziane wydatki, które albo z administracyjnej konieczności wynikają, albo były już zamierzone ale zostały odłożone na później, żeby nie zaszła konieczność jeszcze znaczniejszego podwyższenia dodatków.

W ten sposób wnioski obecne Wydziału krajowego w dwojakim kierunku zmieniają te wnioski, które Wydział krajowy stawiał w pierwotnem swem sprawozdaniu o budżecie krajowym na rok 1902:

I. Co do stopy dodatków do podatków.

II. Co do kredytów dodatkowych w granicach zwyżki, jaka się okaże przy poborze dodatków w zeszłorocznej wysokości.

I. Powracając do zeszłorocznej stopy dodatków, w której za podstawę przyjęto 66 gr. od korony podatku — Wydział krajowy świadom jest trudności, jaką stwarza zmiana w wysokości opustów w państwowych podatkach realnych, t. j. gruntowym i domowym.

Gdy te opusty nie są uwzględniane przy przypisie, ale dokonywane bywają dopiero po sprawdzeniu dochodu z podatku osobisto-dochodowego — zaś opust podatku zarobkowego i innych osobistych nastąpił już przy samem oznaczeniu ryczałtowej sumy, jest zatem w przypisie uwzględniony, przeto Wysoki Sejm w r. 1898 przyjął zasadę, ażeby dodatki pobierać w rozmaitej stopie dla tych różnych rodzajów podatków. Skoro bowiem ten, kto opłaca podatek gruntowy lub domowy według przypisu, potem dostaje opust, to pobierając od niego dodatki od przypisu, pobierałoby się od faktycznie, z uwzględnieniem odpisu opłacanego podatku, stopę procentową wyższą, aniżeli od tego, któremu jak przy podatku zarobkowym, ulga w podatku państwowym jest z góry już, przy przypisie uwzględniona. Jeżeli stopa dodatków ma wynosić 66%, to gdy od podatku zarobkowego, który ma w przypisie uwzględnioną ulgę, pobrać 66 K. od przypisanych 100 K. państwowego podatku, pobierze się faktycznie 66%. Ale jeżeli na podatek gruntowy przypisanych jest 100 K. a potem z dołu nastąpił odpis np. 10%, to faktycznie opłaconych będzie 90 K., a wtedy pobierając 66 K. dodatku, pobrałoby się już nie 66% jak przy zarobkowym ale 73%. W interesie zatem równomierności opodatkowania, przyjął Sejm w roku 1898 zasadę różnej stopy dodatków, a według ówczesnej skali opustów po 10% przy podatku gruntowym i domowym, wypadło z obliczenia. iż należy pobierać 60 gr. od korony przy tych podatkach realnych, a 66 gr. przy podatku zarobkowym i innych osobistych, ulegających obłożeniu dodatkami autonomicznemi.

Konsekwencyą tego jednak jest, że gdy się zmienia skala opustów w podatkach realnych państwowych, zmienia się także stosunek stopy procentowej dodatków krajowych na różne podatki nakładanych. Im większy opust rządowy w podatkach realnych — tem wyższa nominalnie stopa dodatku krajowego do podatku zarobkowego, w stosunku do dodatku, opłacanego od podatków realnych.

W ten sposób, gdy opusty w podatkach realnych doszły już do swej maksymalnej ustawą przewidzianej wysokości 15% przy podatku gruntowym a 12·5% przy domowych, Wydział kraiowy obliczył, że przy uwzględnieniu tych większych opustów i przy zamierzonem podwyższeniu dodatków, musianoby pobierać na r. 1902:

od podatku gruntowego	60%
od domowych.	62%
od zarobkowego i innych osobistych	71%

Różnica zatem nominalna między dodatkiem do podatku gruntowego a zarobkowego, która pierwotnie wynosiła 6 gr., wzrosła już do 11 gr.

Wszakże mimo tego wyniku, do którego Wydział krajowy doszedł przy układaniu pierwotnego preliminarza na rok 1902, a który zasadniczo zgodny jest z poprzedniemi uchwałami Wysokiego Sejmu a rachunkowo jest najściślej uzasadniony — wnosi Wydział krajowy obecnie, ażeby na rok bieżący pozostać już nie tylko przy dotychczasowej stopie dodatków, ale także i przy tym stosunku, jaki był między dodatkami do podatków realnych a do podatku zarobkowego, t. j. 60% dla pierwszych a 66% dla drugiego.

Do uczynienia wniosku tego powoduje Wydział krajowy znaczne spóźnienie w zwołaniu tegorocznej sesyi sejmowej (które właściwie jest dokończeniem sesyi zeszłorocznej), a skutkiem tego znaczne opóźnienie uchwalenia budżetu. W dniu uchwalenia niniejszego sprawozdania, 9. czerwca, jeszcze Wydziałowi krajowemu nie jest wiadomy termin zwołania Sejmu. W najlepszym zatem razie można zaledwie liczyć na to, że budżet na rok 1902 będzie przez Wysoki Sejm uchwalony około połowy miesiąca lipca. Gdy zaś dodatki do podatków pobiera się dotychczas według stopy zeszłorocznej, t. j. 60 i 66%, przeto w razie uchwalenia stopy odmiennej, musiałyby urzędy podatkowe wszystkie przypisy przerobić i pod koniec roku w czwartym kwartale, zacząć pobierać dodatki według tej odmiennej stopy.

Nie kładziemy nacisku na trudności techniczne, jakie z takiej zmiany stopy podatkowej w ciągu roku za cały rok powstają dla władz podatkowych — bo ostatecznie jest to rzecz podrzędnego znaczenia. Ale idzie tu głównie o interes opodatkowanych.

Jedną z głównych skarg, jakie się u nas podnoszą przeciw całemu systemowi skarbowemu jest, że nigdy opodatkowany nie wie, ile właściwie ma zapłacić. Zmiana stopy dodatków krajowych w ciągu roku jeszcze dolegliwość tę zwiększa — co byłoby tem gorsze, że pochodziłoby to od władzy autonomicznej, która przecież powinna świecić dobrym przykładem w kierunku uwzględniania słusznych skarg opodatkowanych.

Gdybyż jeszcze ta zmiana, z końcem roku za cały rok dokonana, szła w kierunku zniżenia, jak to się stało w ciągu roku 1901, kiedy pobierano z początku dodatki krajowe według stopy wyższej z roku 1900, a dopiero po uchwale budżetowej Wysokiego Sejmu z dnia 9. lipca 1901 powrócono do niższej stopy z roku 1899. Ale tutaj dla całej wielkiej kategoryi opodatkowanych, płacących te podatki osobiste, które podlegają opodatkowaniu autonomicznemu, nastąpiłoby podwyższenie dodatku o 5 gr. od korony, a przy uwzględnieniu mniejszej potrzeby, jaka obecnie się okazała, o 3 gr. od korony. Przyjmując bowiem zniżenie projektowanego w grudniowym preliminarzu naszego dodatku o 2 gr. i uwzględniając różnicę, zaszłą w opustach państwowego podatku — musielibyśmy pobierać 58% od gruntowego, 60% od domowych, a 69% od zarobkowego. Doznałby zatem podatek gruntowy w porównaniu z tem, co obecnie płaci, ulgi o 2 gr. od korony, domowy pozostałby przy dotychczasowej stopie a zarobkowy zostałby podwyższony o 3 gr. od korony. Byłoby w tem wyższe obciążenie tej właśnie gałęzi produkcyi, której wydatne poparcie i podźwignięcie jest w tej chwili programem całego kraju, t. j. przemysłu. A należy jeszcze zauważyć, że spadłoby to najsilniej na tę znowu gałęź przemysłu, której brak u nas największy, t. j. na przemysł wielki — bo jak wiadomo, według ustawy podatkowej z r. 1896 pierwsza, najwyższa klasa opodatkowanych nie doznała żadnej ulgi, druga średnia tylko niewielką a prawie cała ulga została przyznana klasie trzeciej. Byłyby więc w razie dalszego zróżniczkowania dodatków skargi w ogóle na niepewność co do tego, ile się ma płacić — byłyby skargi ze strony opłacających podatek zarobkowy o coraz wyższe opodatkowanie przemysłu. Ci, którzy opłacali w r. 1901 i płacą dotąd dodatek 60 gr. od korony podatku gruntowego nie uczują się dotkniętymi tem, że i nadal w tej samej wysokości płacić będą, gdy przemysłowcy i rękodzielnicy odczują podwyższenie dodatku do podatku zarobkowego a powodu tego podwyższenia inaczej sobie nie wytłómaczą jak tylko tem, że dzieje się to w celu obniżenia dodatku innym opodatkowanym.

Z tych więc powodów Wydział krajowy mniema, że najlepiej będzie pozostać przy tej samej stopie dodatków, jaką się obecnie pobiera, przez co bynajmniej nie chce przesądzać stanowiska, jakie Wysoki Sejm w sprawie zróżniczkowania nominalnej stopy dodatków krajowych przy uchwalaniu budżetu na rok 1903 zajmie. Obecny wniosek jest przejściowy, tylko względem na spóźnioną porę uchwalania budżetu spowodowany.

II. W razie przyjęcia tego wniosku wynik finansowy przedstawi się, jak następuje:

Zgodnie ze sprawozdaniem z dnia 14. grudnia 1901, L. W. kr. 68.700 przyjmujemy wydatność grosza dodatków na 230.000 K.

Wypadnie wtedy dochód:

I. Podatek gruntowy **9,101.858 K.**

Na Galicyę wschodnią i zachodnią od 93% podatku, t. j. od sumy	8,464.728 K.	60%	—	5,078.837 K.
Na W. Ks. Krakowskie od 7% podatku, t. j. od sumy	637.130 „	49%	—	312.194 „
II. Podatek domowo-czynszowy i domowo-klasowy i 5% podatek od domów wolnych . . . . **8,207.502 K.**				
Na Galicyę wschodnią i zachodnią od 93% podatku, t. j. od sumy	7,632.976 „	60%	—	4,579.785 „
Na W. Ks. Krakowskie od 7% podatku, t. j. od sumy	574.526 „	49%	—	281.517 „
III. Podatek zarobkowy i inne osobiste opłacające dodatki autonomiczne **5,690.640 K.**				
Na Galicyę wschodnią i zachodnią od 93% podatku, t. j. od sumy	5,292.295 „	66%	—	3,492.915 „
Na W. Ks. Krakowskie od 7% podatku t. j. od sumy	398.345 „	55%	—	219.090 „
Razem od podatków .	23,000.000 K.	dochód		13,964.338 K.

Że zaś, jak wyżej wykazano, po potrąceniu z wydatków preliminowanych w pierwotnym preliminarzu kwoty 721.461 K., pozostało do pokrycia dodatkami do podatków . . . . 13,698.055 „

przeto zostaje nadwyżka w kwocie . . . . 266.283 K.

Wobec tej zwyżki Wydział krajowy przedstawia Wysokiemu Sejmowi wniosek o uchwalenie kredytów dodatkowych na niektóre takie wydatki, które albo były już poprzednio przewidywane, ale dla uniknięcia niedoboru zostały odłożone na później, albo ze względów administracyjnych koniecznie uczynione być muszą.

Te dodatkowe kredyty są:

1. W rubryce II. „koszta zarządu" pozycya 34 m. na stacyę elektryczną w gmachu sejmowym jako wydatek nadzwyczajny . . . . . 30.000 K.
ponieważ koniecznem się okazało sprawienie drugiej maszyny. Wydatek ten będzie osobnem sprawozdaniem uzasadniony.

2. W rubryce X. — II. w wydatkach na koleje żelazne — dodatek osobisty dla kierownika biura kolejowego p. Kułakowskiego, według umowy na mocy upoważnienia Wysokiego Sejmu zawartej, z rocznych 6000 K. za czas od 1. marca do końca grudnia 1902 . . 5.000 K.

3. W rubryce XIII. na budowy wodne i melioracye — nowa pozycya 233 jako wydatek nadzwyczajny na powiększenie funduszu pożyczkowego dla spółek wodnych — pierwsza rata z 10-lecia według osobnego sprawozdania. 100.000 K.

4. W rubryce XV. A. — na cele rolnictwa — w pozycyi 246. „Akademia rolnicza w Dublanach" na pokrycie przekroczeń w kosztach budowy domów na mieszkania dla profesorów . . . 16.000 K.
i pozycya nowa 315 b. ryczałt na polepszenie płac nauczycieli niższych szkół rolniczych od 1. października 1902, co w latach następnych wejdzie do budżetów poszczególnych szkół . . . . 1.780 K.

razem . . 17.780 K.

5. W rubryce XVI. — przemysł — pozycya 447 a. na jednorazowe zasilenie pożyczkowego funduszu przemysłowego — jako wydatek nadzwyczajny według osobnego sprawozdania . . . . 100.000 K.

Ogół kredytów dodatkowych . . . . 252.780 K.
Że zaś wyżej wykazana zwyżka wynosi . . . 266.283 „

przeto pozostaje nadwyżka . . 13.503 K.

Jeżeli Wysoki Sejm do powyższych wniosków przychylić się raczy, ostateczne zestawienie budżetu na rok 1902 przedstawi się, jak następuje:

Wydatki według sprawozdania z dnia 14. grudnia 1901 L. W. kr. 68760 . . . . 23,265.158 K.

Od tego pozycya 272 na spłatę uchwalonej a niezaciągniętej pożyczki z r. 1901 . . . . 721.461 „

zostaje . . 22,543.697 K.

Do tego dodatkowe kredyty j. w. . . . . 252.780 „

Ogół wydatków budżetu na rok 1902 . . . 22,796.477 K.

Dochody własne jak w sprawozdaniu z 14. grudnia 1901 8,845.642 K.

Pozostaje do pokrycia dodatkami . . . . 13,950.835 K.

Dochód z dodatków przyniesie . . . . . 13,964.338 „

Pozostaje zwyżka . . 13.503 K.

Na podstawie powyższych wywodów Wydział krajowy cofa swój wniosek o wstawienie do rubryki XIV. pozycya 242. budżetu krajowego na rok 1902 kwoty 721.461 K. na częściową spłatę pożyczki z r. 1901 i wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

I. 1. W rubryce II. budżetu krajowego na rok 1902 wstawia się przy pozycyi 34 m. na stacyę elektryczną w gmachu sejmowym jako wydatek nadzwyczajny . . . . 30.000 K.

2. W rubryce X. pozycya 196 a) dodatek osobisty dla dyrektora biura kolejowego . . . . 5.000 „

3. W rubryce XIII. pozycya nowa: na zasilenie funduszu pożyczkowego dla spółek wodnych wydatek nadzwyczajny . . . . 100.000 „

4. W rubryce XV. A. na cele rolnictwa a) w pozycyi 251 na budowle w Dublanach, wydatek nadzwyczajny na pokrycie przekroczeń w budowlach . . . . 16.000 „

b) jako nową pozycyę — na polepszenie płac nauczycieli niższych szkół rolniczych od 1. października 1902 . . . . 1.780 „

5. W rubryce XVI pozycya 147 a) na zasilenie funduszu przemysłowego, jako wydatek nadzwyczajny . . . . 100.000 „

II. Wydział krajowy cofa swoje wnioski w sprawozdaniu z dnia 14. grudnia 1901 L. W. 68760, pod 2 — 1 a), b), c), d) i 2 zamieszczone, a natomiast wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1. Na pokrycie niedoboru funduszu krajowego w r. 1902 pobierany będzie dodatek do państwowych podatków bezpośrednich a mianowicie:

a) dodatek do państwowego podatku gruntowego, do państwowego podatku domowo-czynszowego, domowo-klasowego i 5% owego podatku od domów wolnych po 60 gr. od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków;

b) dodatek do państwowych bezpośrednich podatków osobistych wprowadzonych ustawą z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego, w wysokości 66 gr. od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków.

2. Opodatkowani w mieście Krakowie tudzież w powiatach Krakowskim i Chrzanowskim opłacać będą dodatek do podatków w ustępie 1. ad a) wymienionych w wysokości 49 gr. zaś do podatków w tymże ustępie ad b) wymienionych po 55 gr. od każdej korony całej należytości tych podatków.

Z Rady Wydziału krajowego

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Marszałek krajowy:

A. Potocki *w. r.*

Sprawozdawca:

Romanowicz *w. r*

Członek Wydziału krajowego.